သူ့ထက်ကဲ
(၁)

ယနေ့ စနေနေ့ဖြစ်သဖြင့် နေ့လည်(၁၂)နာရီတွင်ပင် ရုံးဆင်းကာ ထုံးစံအတိုင်း သောက်ဖေါ်သောက်ဖက်များနှင့် စတည်းချနေကျ အရက်ဆိုင်သို့ သွားရန် ဦးတည်၍ လာခဲ့မိ၏။ သိမ်ကြီးဈေးသို့ အရောက်တွင် ဝမ်းထဲမှ ခပ်ဟာဟာ ဖြစ်နေသဖြင့် ခေါက်ဆွဲပြုတ်တစ်ခွက်သောက်ပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာလာခဲ့၏။

"အချိန်မှန် ရထားကြီး ဆိုက်လာပါပြီ ခင်ဗျား"

အရက်ရောင်းသော အိမ်သို့ ကျွန်တော် လှမ်း၍ ဝင်လိုက်လျှင်ပင် သောက်ဖေါ်တစ်ဦးက အော်ဟစ်ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

"ဘယ်ဘူတာမှာ မိုင်းမိလို့ နောက်ကျနေပါလဲ ခင်ဗျား" တစ်ဦးကဆက်လိုက်၏။

"သိမ်ကြီးဈေးမှာပါဗျာ ဆာဆာရှိတာနဲ့ ခေါက်ဆွဲပြုတ် ဝင်သောက်နေတာ ကြာသွားလို့"

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆိုပင် နေရာယူရင်း ဝင်၍ ထိုင်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်တော်တို့ သောက်သော အရက်ဆိုင်မှာ အမိန့်ရ လိုင်စင်ရ အရက်ဆိုင်မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ သောက်သော အရက်မှာလည်း အစိုးရချက်ထားသော ပြည်တော်သာ ချက်အရက်လည်းမဟုတ်။ ရန်ကုန်မြို့၏ တစ်ခုသော ရပ်ကွက်ကြီး အတွင်းဝယ် အမြည်း စားစရာ စုံလင်စွာဖြင့် မီးချောင်းများ ထိန်ထိန်လင်းအောင် ထွန်ညှိလျက် ဆိုင်လိုင်စင်ယူရန် မလိုပဲ ရောင်းချသော ဒို့ဗမာ ထန်းလျှက်အရက်သာ ဖြစ်၏။ကျွန်တော်တို့ အထဲမှာ ပိန်ပိန်ညှက်ညှက်ရှိသ လောက် အရက်ပုလင်းပေါင်းများစွာ မျိုချနိုင်သော ကိုမောင်နီက ကျွန်တော့် ဖက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

"ကဲ စာရေးဆရာ ကိုဒုက္ခ၊ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော် စာအုပ်ငှားလာတယ် ရော့ . . . . "

ကိုမောင်နီက ပြောပြောဆိုဆို မြဝတီ မဂ္ဂဇင်းခန့်ရှိ အဖုံးနီနီနှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က အလန့်တကြား ကျွန်တော်၏ လွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီး နှိုက်ကြည့်မိ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော် ယနေ့ ဝယ်လာသော ရှုမဝစာအုပ်ကို ရုံးမှ ဖိုင်ဖုံးအနီတစ်ခုဖြင့် ချုပ်၍ လာခဲ့သဖြင့် သူ ထုတ်ယူလိုက်သော စာအုပ်၏ အရွယ်အစားနှင့် တထေရာတည်း တရွယ်တည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ ရှုမဝစာအုပ်မှာ ကျွန်တော့်၏ လွယ်အိတ်ထဲတွင်ပင် ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် သူပေးသော စာအုပ်ကို လှမ်းယူကာ ကြည့်လိုက်၏။ အဖုံးပေါ်တွင် ပန်းချီစာလုံးဖြင့် "လောကကြေးမုံ" ဟု ရေးထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အခြားလူများမှာ စာအုပ်ကို စိတ်မဝင်စားကြချေ။ အရက်ကိုသာ ဖိငမ်းနေကြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်၏ ပထမ စာမျက်နှာကို စ၍ လှန်လိုက်စဉ်မှာပင် မျက်လုံးပြူး သွားရလေတော့၏။ ထိုစာမျက်နှာတွင်တော့ (၄) လက်မ (၆) လက်မအရွယ် အနောက်တိုင်း လုံပျိုဖြူတစ်ဦး၏ ဝတ်လစ်စလစ် အလှကို ဖေါ်ပြသော ဓါတ်ပုံကို ကပ်ထား၏။ နောက်ထပ် စာမျက်နှာများတွင်တော့ မိန်းမပျိုများ၏ ဝတ်လစ်စလစ်ပုံများကို နောက်ခံရှုခင်းဖြင့် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပုံများဖြစ်သလို သန်မာထွားကြိုင်းသော ယောကျ်ား၏ ဝတ်လစ်စလစ်ပုံ အချို့နှင့် ယောကျ်ားတန်ဆာ၊ မိန်းမတန်ဆာများကို အနီးကပ် ရိုက်ထားသော ပုံများလည်း ပါဝင်၏။

စာအုပ်၏ နောက်ဆုံးအပိုင်းတွင်တော့ ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမ ဖိုမ ဆက်ဆံနေသောပုံများကို ဇာတ်လမ်းသဖွယ် တဆင့်ပြီး တဆင့် ရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံများကို ကပ်ထားပြီး ထိုသို့ ဖိုမဆက်ဆံစဉ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ယောကျ်ားနှင့် မိန်းမတို့၏ တန်ဆာပုံများကို အနီးကပ် ရိုက်ထားသော ဓါတ်ပုံများပင် ဖြစ်တော့၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်လုံးတွင် ဓါတ်ပုံပေါင်း(၃၀၀)လောက် ပါဝင်၍ အစမှ အဆုံးတိုင် ခပ်သွက်သွက် ကြည့်ရှုသွားသည် ဆိုသော်လည်း စာအုပ်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်၏ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးခံစားနေရ၏။ ညကျမှ ဇနီးဖြစ်သူ အမွန်နှင့် အတူကြည့်တော့မည်ဟု စဉ်းစား၍ ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ ဘေးဘီသို့ လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး ကျန်လူများကို မတွေ့မီမှာပင် ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်၍ ထားလိုက်တော့၏။ ပြီးတော့

ရှေ့တွင် ရောက်နေပြီဖြစ်သော အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ မော့ချလိုက်လေတော့၏။
စကားမပြောမိဘဲ အရက်ကိုသာ ဇိမ်ခံကာ သောက်နေမိသော ကျွန်တော်သည် စောစောက စာအုပ်ထဲမှ
တွေ့လိုက်သော ဇာတ်လမ်းဆန်ဆန် ဓါတ်ပုံပြကွက်လေးများကို တွေးနေမိ၏။

ပထမဆုံးပုံမှာ ပြေပြစ်ချောမောလှပသော ယိုးဒယားမယ်လေး တစ်ဦးသည် ကန်ဘောင်ရင်းရှိ
သစ်ပင်အောက်တွင် ၂ ဆက်ဂါဝန်တို တစ်ခုကို ဝတ်ဆင်ကာ ထိုင်နေသောပုံဖြစ်၏။ ဒုတိယပုံမှာ
ထိုသစ်ပင်နားသို့ မော်တော်ကား တစ်စီးဆိုက်လာကာ အသက်(၂၀)ခန့်ရှိသော ယိုးဒယား
အမျိုးသားတစ်ဦး ဆင်းလာသဖြင့် ကောင်မလေးက အပြေးအလွှား သွားကြိုနေသောပုံဖြစ်၏။
တတိယပုံမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ဖက်ရင်း နှုတ်ခမ်းချင်း အငမ်းမရ စုပ်နေကြပုံဖြစ်၏။
နောက် အမျိုးသမီးလေးက ကားပေါ် သို့ ပါသွား၏။
ထို့နောက် ဟိုတယ်တစ်ခု၏ အခန်းတစ်ခုတွင်းဝယ် အရက်များ စားစရာများ မှာ၍ စားသောက်နေကြ၏။
ထို့နောက်တွင်ကား တစ်ပုံပြီး တစ်ပုံ သောင်းကျန်း၍ လာကြတော့၏။ ကောင်ကလေးက
ကောင်မလေးဆီ ခုန်ကူးသွား၍ ကောင်မလေး၏ အင်္ကျီများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြုတ်ပစ်သဖြင့်
ကိုယ်အထက်ပိုင်း ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားကာ ပြည့်ဖြိုးလှပသော စနေနှစ်မွှာ အတိုင်းသား
ပေါ်လာတော့၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကိုရွှေမောင်ယိုးဒယားသည် ဓါတ်ပုံ အစဦးများမှာကဲ့သို့
အိန္ဒြေနှင့် မဟုတ်ပဲ သောင်းကြမ်း၍လာတော့၏။ လက်တစ်ဖက်က ကောင်မလေး၏ ခါးလေးကို
တအားဖက်၍အခြားတစ်ဖက်ကပုခုံးလေးကိုကိုင်ကာနို့ကလေးတစ်လုံးအားတအားကုန်ကုန်းစုပ်တော့၏။
သူ သရမ်းသမျှကို ကောင်မလေးက ပြုံးပြုံးလေး သည်းခံရှာ၏။ နောက် အငမ်းမရ ဖြစ်လာကာ
ကောင်မလေးကို ပွေ့၍ စာပွဲခုံဘေးရှိ ကုတင်ပေါ် သို့ တင်လိုက်ရာ သူမ၏ကိုယ်လေးမှာ
ကုတင်ပေါ်ဝယ် ရောက်နေပြီးလျှင် ပေါင်တံနှင့် ခြေသလုံးတို့မှာ လေထဲတွင် ယက်ကန်ယက်ကန်
ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက် ကောင်ကလေးက သူ့ဘောင်းဘီကို ချွတ်၍ ကြီးမားလှသော
သူ၏ လိင်တန်ကြီးကို ကောင်မလေး၏ ခုံးထနေသော စောက်ပတ်ကြီးအတွင်းသို့ ထိုးထည့်ကာ
အားပါးတရ စိတ်ရှိလက်ရှိ လုပ်နေပုံများပင်ဖြစ်၏။ ကောင်လေး၏ လီးတန်ကြီးနှင့် ကောင်မလေး၏
စောက်ပတ်ကြီးတို့ တပ်လျှက်သား အရည်များဖြင့် ပြောင်လက်နေသော အနီးကပ် ရိုက်ထားသည့်
ဓါတ်ပုံမှာလည်း အသက်ပါလှသည်။
“စာရေးဆရာ ကျုပ်တို့ လေးဒေါင့်ကန် ရထားနဲ့ သွားပြီး ဆက်သောက်ရရင် မကောင်းဘူးလား”
“ဟာ ဒီအစီအစဉ် ကောင်းတယ် ကိုလှအောင် ကဲ ထ စာရေးဆရာ သွားမယ်”
ကိုလှအောင်၏ အကြံဉာဏ်အား ကိုမောင်နီက ဝင်၍ ထောက်ခံကာ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သား
လေးဒေါင့်ကန်သို့ သွားရန် ဆိုက်ကား(၂)စီးဖြင့် မလွှကုန်းဘူတာဆီသို့ လာကြရာဝယ်
လမ်းကြုံသဖြင့် ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်နောက်ကျမည် ဖြစ်ကြောင်းပြောရန် အိမ်ရှေ့တွင်
ဆိုက်ကား ခေတ္တရပ်ကာ ဝင်ပြော၏။ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းကာနီးတွင် ခယ်မဖြစ်သူ တင်တင်က
သူမှာလိုက်သော ရှုမဝ စာအုပ်တောင်းသဖြင့် ကျွန်တော်က ထုတ်ပေးခဲ့၏။ လေဒေါင့်ကန်ရှိ
သောက်ဖေါ် သောက်ဖက်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုသောင်းမြင့်က ကျွန်တော်တို့ကို ဖိတ်ထားသည်မှာ
ကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်တို့(၃)ယောက် လေးဒေါင့်ကန်သို့ ရောက်သွားတော့ ကိုသောင်းမြင့်၏
အိမ်တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ကို ဧည့်ခံ၏။ ကျွန်တော်လည်း အိုက်စပ်စပ်ရှိသည်ဖြစ်၍
ရောက်ရောက်ချင်းပင် ကိုသောင်းမြင့်သား အကြီးကောင်ဆီက ရေလဲပုဆိုးတောင်း၍
ရေတဝချိုးပစ်လိုက်၏။ ရေချိုးပြီးတော့ တစ်နေ့လုံး ငြီးစီစီ ဖြစ်နေတာနှင့် စောစောက
အရက်ဆိုင်တွင်သောက်ထားသောခပ်အုံအုံဖြစ်နေသောခံစားချက်တို့ကလွှင့်ပျောက်သွားလေတော့သည်။
ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သွား၍ သတိရလိုက်မိပြီး အိမ်ပေါ်သို့တက်ကာ
အဝတ်အစားများ အမြန်လဲ၍ ကျွန်တော်၏ လွယ်အိတ်ကိုယူကာ အထဲမှ အဖုံးနီဖြင့် စာအုပ်ကို
ထုတ်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည်ကတော့ ရှုမဝစာအုပ်ပင် ဖြစ်တော့၏။
“ဟိုက် သွားပြီ”
ကျွန်တော်သည် ခေါင်းနဘမ်းကြီးသွားရတော့၏။ စောစောက အိမ်တွင် ကျွန်တော် တင်တင်ကို
ထုတ်ပေးခဲ့သော စာအုပ်မှာ ဓါတ်ပုံများပါသော “ လောကီကြေးမုံ” စာအုပ်ပင် ဖြစ်တော့လေသည်။
ကိုသောင်းမြင့်က ဘဲသားချက်၍ အရက်အလျှံအပယ်ဖြင့် ဧည့်ခံသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ အာမတွေ့
တော့ပေ၊ နောက်ဆံတင်းနေ၏။ ဒါနဲ့ စောစောဘဲ လူစုခွဲကာ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။
ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးချုပ်ကာစဘဲ ရှိသေး၏။ ခါတိုင်းလို အောက်ခြေလွတ်အောင် မူးမနေပါ။

"မွန်ရေ . . အမွန်ရေ . . . လာပါဦးကွ"
ကျွန်တော် အော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်၏ မိန်းမက ထွက်၍ မလာပေ။ ခါတိုင်း ကျွန်တော် ပြန်လာလျှင် လှေခါးရင်းမှ ဆီးကြို၍ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မလုပ်ရန် ချော့မော့၍ အိပ်ရာတွင်းသို့ ပို့ပေးခြင်းကို ဝတ္တရားမပျက် လုပ်တတ်သော ကျွန်တော်၏ဇနီး မခင်မွန်မှာ ထွက်၍ မလာပါချေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဆေးလိပ်ဖွာ၍ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသော ကျွန်တော်၏ ယောက်ခမ အဖွားကြီးလည်း ရှိမနေပေ။အိမ်ရှေ့ခန်းတွင်ဘယ်သူမှလည်း ရှိ၍မနေပေ။ ကျွန်တော်၏ မိန်းမကလည်း ထွက်၍ မလာသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ကို အိမ်ရှေ့ရှိ ခုံပေါ် သို့ တင်လိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲသို့ တောက်လျှောက် ဝင်သွားတော့၏။
အိပ်ခန်းထဲရှိ ကျွန်တော်တို့၏ ကုတင်ကြီးပေါ်တွင်တော့ ဇာခြင်ထောင်မှာ ချထားပြီး အထဲတွင် အမွန်မှာ ကျွန်တော်ရှိရာဖက်သို့ ကျောပေးကာ တစောင်လေး အိပ်နေသည်ကို ခပ်ရေးရေးလေး တွေ့နေရ၏။ အိပ်ခန်းထဲတွင်လည်း မီးလုံးထွန်းမထားပဲ ကုတင်ခေါင်းရင်းဖက် အပေါ်ဖက်တွင် ငါးတိုင်အား မီးလုံးအစိမ်းရောင်လေးသာ ထွန်းထား၏။ ကျွန်တော်သည် ကုတင်နား တိုးကပ်သွားပြီး ချထားသော ဇာခြင်ထောင်ကို အသာမကာ အထဲသို့ ကြည့်လိုက်၏။ အမွန်၏ ခါးမှ ဝတ်ထားသော ထမီလေးသည် ပြေလျော့ကာ တင်ပါးစောင်းပေါ် သို့ ကျနေပြီး ဖြူဝင်းသော တင်ပါးသားမှာ ပေါ် ထွက်နေ၏။
ပြီးတော့ စောင်း၍နေသော အမွန်၏ အောက်ဖက်ခြေထောက်ရှိ ထမီအောက်နားစလေးသည်လည်း ဒူးခေါင်း အပေါ်နားလေးထိ လိပ်တက်ကာ သူမ၏ ခြေသလုံးသားလေးများနှင့် ပေါင်ဖျားလေးတို့မှာ ဝင်းပစွာ တွေ့ရ၏။ ကျွန်တော်၏ ရှေ့နားမှ အမွန်၏ တင်သားကြီးမှာလည်း ခါတိုင်းထက်ပင် ပို၍ လုံးတစ်ကားစွင့်နေသယောင် ထင်နေရလေ၏။ကျွန်တော်သည် နေ့ခင်းက ကြည့်ခဲ့သော စာအုပ်ပါ ဓါတ်ပုံများ၏ စေ့ဆော်မှုအခံကလည်းရှိ သောက်ထားသော အရက်ကလည်း အောက်ခြေလွတ်ရုံ ရေချိန်ကိုက်အောင် သောက်ထားသဖြင့် သွေးများထ "အမွန်ရယ် . . . ထပါဦး မိန်းမရာ" ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်တော်က သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်ကာ သူမ၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို နမ်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်၏ လက်များက ပက်လက်လန်သွားပြီဖြစ်သော သူမ၏ ကိုယ်ပေါ်မှ လျော့ရဲရဲ ထမီလေးကို ခြေဖျားဆီသို့ ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်၏ လက်က သူမ၏ စောက်ဖုတ်လေးကို စမ်းကာ ဖွဖွလေး ပွတ်ပေးနေမိ၏။ ထိုသို့ ပွတ်ပေးလိုက်လျှင်ပင် ကျွန်တော့် လက်အောက်မှ သူမ၏ စောက်ဖုတ်လေးမှာ ခပ်မာမာလေး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည့်အပြင် ယခင်က ခပ်ထူထူလေး ဖြစ်နေသော သူမ၏ စောက်မွှေးလေးများမှာလည်း မရှိတော့ပေ။
အရင်ကျွန်တော် ရိတ်ခိုင်းတုန်းက မရိပ် ၊ ခုတော့ သူ့ဖာသာ ရိတ်ပေးထားသည်။
ကျွန်တော်၏ လက်က သူမ၏ စောက်ဖုတ်လေးကို ခပ်ဖွဖွလေး ခဏတာမျှသာ ပွတ်ပေးနေရသေးသည်။ သူမ၏ စောက်ပတ် အကွဲကြောင်း တလျှောက်တွင် အရည်လေးများ စိမ့်စို၍ ထွက်လာကြသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ အမွန်ကတော့ မျက်လုံးကလေးများကို မှိတ်ထားကာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောပေ။ သူမ၏ စောက်ပတ်ကို ခပ်ဖွဖွလေး ပွတ်ပေးနေသော ကျွန်တော့် လက်သည် ဖွဖွလေးပွတ်ရာမှ ခပ်ဖိဖိလေး ပွတ်လိုက်တော့ရာ သူမ၏ ပေါင်လေးနှစ်လုံးမှာ အနည်းငယ် ကား၍ သွားတော့၏။ ကျွန်တော်ကလည်း သူမ၏အကျီကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထား၍ ချွတ်ပေးပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ လက်က သူမ၏ နို့သီးခေါင်းလေးများကို ချေမွှ၍ ပေးနေမိသည်။ ဖြူဖြူမို့မို့လေး ဖြစ်နေသော သူမ၏ ပါးပြင်လေးကိုလည်း တစ်ချက် တစ်ချက် ငုံ့၍ နမ်းလိုက်သေးသည်။ မကြာခင်မှာတင် သူမ၏ ပေါင်တံဖြူဖြူလေးများမှာ မြှောက်လိုက်
"ဗြစ် . . အင့် . . အိ . . အင်း . . ဗြစ် . . ဗြစ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . ."
အတော်လေး ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းလေး ဖြစ်နေသော သူမစောက်ပတ်လေး၏ အတွေ့ကြောင့် အရသာတွေ့သွားသော ကျွန်တော်က လီးတန်ကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲတွင် တဆုံးထိ သွင်းထားပြီး သူမ၏ကိုယ်ပေါ်သို့ မှောက်ချကာ နို့လေးတစ်လုံးကို ငုံကာ စို့လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်တော် ငုံလိုက်မိသော သူမ၏ နို့သီးခေါင်းလေးမှာ သေးပြီး ချပ်ဝင်နေသယောင်ဖြစ်ကာ ဆူဆူဖြိုးဖြိုး အမွန်၏ နို့အုံများမှာလည်း ယခုအခါ လုံးလုံးကျစ်ကျစ်လေး ဖြစ်နေသည်ကို သတိထားလိုက်မိတော့ရာ အနည်းငယ်မျှ စိတ်ထဲတွင် တမျိုးဖြစ်သွားရသော ကျွန်တော်သည် အမွန်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လိုက်မိ၏။ခြင်ထောင်ပေါ် ခေါင်းရင်းနံရံတွင် ထွန်းထားသော ငါးတိုင်အား မီးရောင်က ခြင်ထောင်အမိုးခံနေ၍ ခပ်မှိန်မှိန် ခပ်ပြပြလေးသာရှိသော အလင်းရောင်အောက်မှ မျက်လုံးလေးများမှိတ်ကာ နှုတ်ခမ်းလေးများ တင်းတင်းစေ့၍

မာန်တင်းထားပုံလေးမှာ စွဲမက်စရာ တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။ စင်ထားသော ခပ်ထူထူ မျက်တောင်ကော့ကြီးများမှာလည်း ကျွန်တော်၏ ဘဝင်ကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော် သေချာစွာ ကြည့်၍ အနီးကပ် တွေ့မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာလေးမှာ ကျွန်တော်၏ မိန်းမ အမွှန်၏ မျက်နှာလေး မဟုတ်ပါ။ ခယ်မချောလေး တင်တင်၏ မျက်နှာလေးသာ ဖြစ်တော့၏။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းနပန်းကြီးသွားရပေမယ့် အခြေအနေအရ သူမကလည်း လိုလိုချင်ချင်ရှိ၍နေလေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အစက ကျွန်တော်၏ ဇနီး အမွှန်ဟု ထင်ကာ အစပျိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက မငြင်း၊ အခုလည်း ကျွန်တော်၏ သွေးသားများမှာ အဆုံးစွန်ဆုံး ထ၍ နေရချေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ဆက်ရန်သာ ရှိတော့၏။

ကျွန်တော့်၏ လီးတန်ကြီးကို တင်တင်၏ စောက်ပတ်ထဲမှ လျောကနဲ ဆွဲ၍ အထုတ်လိုက်တွင်တော့ သူမ၏ တင်းတင်းစေ့ထားသော နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာသည် ပွင့်၍ သွားကာ သူမ၏ ပါးစပ်လေးသည် ဟ၍ သွားရတော့၏။ အားဖြင့် ဆောင့်၍ လိုးရန် ရည်ရွယ်ချက်ရှိထားခဲ့သော ကျွန်တော်သည် အမွှန် မဟုတ်ပဲ တင်တင်ဆိုတာ သိလိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးကို ဖြေးဖြေးပင် ပြန်၍ သွင်းကာ ညင်ညင်သာသာပင် လိုးပေးတော့၏။သူမ၏ နို့လေးများကိုလည်း စို့၍ပေးရင်း နို့တစ်လုံးကို စို့ပေးနေစဉ် တခြားနို့တစ်လုံးကိုလည်း လက်ဖြင့် ဆုပ်နယ်ချေမွ ပေးနေ၏။ မကြာမီမှာပင် တင်တင်၏ နို့သီးခေါင်းလေးများသည် ထောင်၍ လာကြတော့သည့်အပြင် ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီး အသွင်းလိုက်တွင်လည်း တင်တင်၏ ဖင်သားဖြူဖြူကြီးများမှာ တက်လာရတော့၏။

စောက်ပတ်အသစ်ကလေး၏ ကောင်းမွန်လှသော အတွေ့ကြောင့် နဂိုထဲကမှ ရမက်ဇော

"ဖွတ် . . အင့် . . ဗြစ် . . ဟင့် . . ဖွတ် . . အ . . ဟင်း . . ဟင်း . . "

ကျွန်တော်၏ ဆောင့်အားနှင့်အတူ တင်တင်၏ ကိုယ်လုံးတီး ဖြူဖြူလေးမှာ ရှေ့တိုး နောက်ငင်ဖြင့် လှုပ်ခါနေရင်း သူမသည် ရင်ဘတ်လေး မြောက်လာလိုက် ဖင်လေးကော့လာလိုက် ဖြစ်နေတော့သည်။ ထို့ပြင် တင်တင်၏ လက်နှစ်ဖက်သည်လည်း ကျွန်တော်၏ ကျောပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖက်တွယ်၍လာပြီး တစ်ချက် တစ်ချက် မော့၍ တက်သွားရသော သူမ၏ မျက်နှာလေးတွင်တော့ နှုတ်ခမ်းဖူးလေးများမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်၍သာ နေတော့၏။

ဆောင့်၍ လိုးရင်း လိုးရင်းဖြင့် တင်တင်၏ ကိုယ်လုံးလေးသည်လည်း မြောက်၍ အတန်ကြာအောင် ငြိမ်၍ နေကာ အမောပြေ၍ နေကြပြီးလျှင် ကျွန်တော်သည် ခေါင်းထောင်၍ ထလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ လီးတန်ကြီးကို တစ်ချောင်းလုံး ဆွဲ၍ မချွတ်သေးပဲ တစ်ဝက်မျှသာ ထုတ်၍ ဖြေးဖြေးလေး ပြန်သွင်းကာ အညင်သာဆုံးနှုန်းဖြင့် လိုး၍ ပေးနေလိုက်၏။ ယခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်သည် တင်တင်အား မသိသလိုပင် ဘယ်လိုမှ မခေါ် ဘဲ အသာနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးမှာလည်း တစ်ချီပြီးသွားသော်လည်း အပျိုစင်စောက်ပတ်လေး၏ အတွေ့ကြောင့် မာန်တက်ကာ လုံးဝ ပျော့ခွေမသွားပဲ ရှိရာမှ ယခုတဖန် လီးတန်ကြီး တစ်ဝက်မျှဖြင့် သွင်းချီ ထုတ်ချီ လိုးပေးနေပြန်တော့ တခဏအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးမှာ စံချိန်မှီအောင်ပင် ပြန်လည်၍ ကြီးထွားလာတော့၏။ သွေးသား ဆူဖြိုးလွန်းလှသော တင်တင်သည်လည်း ပြန်၍ စိတ်ပါလက်ပါလေး ဖြစ်လာရသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လီးတန်ကြီးကို တင်တင်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ အကုန်သွင်း အကုန်ထုတ်ကာ ခပ်ဖိဖိလေး ဆောင့်၍ လိုးပေးနေပါတော့သည်။ အချက်(၂၀)မျှ လိုးပေးပြီးသော အခါတွင်တော့ ကျွန်တော်သည် အားရပါးရ ဆောင့်ကာ (၂)ကြိမ် (၃)ကြိမ်လောက် ဆောင့်၍ ထည့်လိုက်၏။

"ဖြွတ် . . အင့် . . ဖြွတ် . . အ . . ဖြွတ် . . အမလေး . ."

"ပြွတ်"

ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် လီးတန်ကြီးကို သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲမှ အကုန်ဆွဲချွတ် လိုက်လေတော့သည်။ ထိုနောက်တွင်တော့ ကျွန်တော်က ခြေရင်ဖက်ရှိ သူမ၏ ထမီလေးကို လှမ်း၍ ဆွဲကာ သူမ၏ စောက်ပတ်နှင့် လီးတန်ကြီးကို သုတ်ပေးလိုက်တော့၏။ တင်တင်ကတော့ သူမ၏ မျက်လုံးလေးများကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်၍ ကျွန်တော့်ကို အသာလေးကြည့်၏။ ကျွန်တော်ကတော့ တင်တင်မှန်း မသိလေဟန်ဖြင့်ပင် သူမ၏ ဘေးတွင် ဝင်၍ လှဲလိုက်ကာ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်လိုက်၏။ ပြီးတော့ တင်တင်၏ နဖူးလေး မေးစေ့လေးနှင့် ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်တို့ကို နမ်းနေရာ တင်တင်ကလည်း

သူမ၏ မျက်နှာလေးကို ခပ်မော့မော့ လုပ်ပေးကာ အနမ်းခံနေ၏။
သူမ၏ မျက်နှာလေးအနှံ့ကို အားရအောင် နမ်းပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဖူးဖူးလေးဝေကာ တင်တင်ခမျာမှာလည်း သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးနှင့် ကျွန်တော်၏ နှုတ်ခမ်းကို တပြွတ်ပြွတ်နှင့် ပြန်လှန်ကာ စုပ်ပေးနေရှာ၏။ သူမ၏ လက်တစ်ဖက်ကတော့ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ကို သိုင်း၍ ဖက်ထားကာ ကျန်သော တင်တင်၏ လက်တစ်ဖက်ကတော့ သူမနှင့် ကျွန်တော့် အကြားတွင် ရောက်နေပြီး ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးအောက်တွင် ပိနေ၏။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းလေးများကို စုပ်နမ်းရင်း တင်တင်၏ ဗိုက်သားလေးများနှင့် သူမ၏ ဆီးခုံလေးတို့ကို ပွတ်ပေးနေသော ကျွန်တော်၏ လက်သည် တင်တင်၏ ပြောင်သလင်းခါနေသော စောက်ဖုတ်အုံလေးပေါ် သို့ ရောက်သွားကာ ဖွဖွလေး ပွတ်ပေးနေရာ အမွေး အမျှင် လုံးဝမရှိသော တင်တင်၏ စောက်ဖုတ်လေး သည် ချောမွေ့ ညက်ညော၍ အိစက်လျက် ရှိရကား ကျွန်တော့်အဖို့ ထိတွေ့၍ ပွတ်ပေးနေရသည်မှာ အရသာတွေ့လှသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်သည်ပင် အိစက် ထွေးအိနေသော သူမ၏ စောက်ဖုတ် ဖောင်းဖောင်းလေးကို တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် သာသာလေး ဖိကြည့် မိနေသေး၏။
ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်သည် တင်တင်၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ ကျွန်တော်၏ နှုတ်ခမ်းများကို ခွာလိုက်ကာ သူမ၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက် ထိုင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာက သူမ၏ ရင်ဘတ်ပေါ် သို့အပ်ကာ လက်တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားရှိ တင်တင်၏ လက်လေးကို ဆွဲကိုင်၍ မာတောင်၍ နေသော ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးကို သူမ၏ လက်ဖဝါးထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်တော့၏။ ကျွန်တော်သည် လျှာကို တစ်လစ်လေးထုတ်ကာ တင်တင်၏ နို့သီးခေါင်းလေးများကို လျှာဖြင့် ပွတ်ကာ လျက်ကာ လုပ်ပေးနေချိန်မှာတော့ တင်တင်သည် သူမ၏ လက်ဖဝါးထဲတွင် ရောက်နေသော ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးကို ပထမတွင် တရွရွဖြင့် စမ်းကာ ကိုင်နေပြီးမှ တဖြေးဖြေး နဲနဲ တင်းတင်းကိုင်ကာ ဖျစ်ညှစ်၍ ပေးလာတော့၏။
ကျွန်တော့်၏ ခယ်မချော တင်တင်ဖြစ်သည်ဆိုသည့် အသိနှင့် သူမ၏ လက်ဖဝါး နုနုလေးတို့ကြောင့် ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးမှာ တစ်စတစ်စ မာတင်း၍ အဆမတန် ကြီးထွားကာ လာရတော့သည်။ တင်တင်သည်လည်း သူမ၏ ပေါင်ဖြူဖြူ နှစ်လုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်လျက် သူမ၏ ပေါင်တစ်ဖက်ကို ဆွဲ၍ ထောင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ သူမ၏ မျက်လုံးလေးများသည် ပွင့်၍ မလာတော့ဘဲ သူမ၏ နှုတ်ခေါင်းဖျားမှ အသက်ရှူသံများ ပြင်းထန်၍ လာတော့သည်။ သူမ၏ နို့လေးများဆီမှ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို သူမ၏ဦးခေါင်းလေးဘေးသို့ မှောက်၍ တင်တင်၏ နားဆီသို့ကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်၏။
"ကို့ကို ကုန်းပေးပါလားဟင် . . . "
"ဟင် . . "
တင်တင်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ ဆတ်ကနဲ တုန်သွား၏။ ကျွန်တော်က ပြောပြီးသည်နှင့် သူမ၏ ပါးပြင်လေး တစ်ဖက်ကို ကြင်ကြင်နာနာလေး နမ်းကာ ကြုံး၍ထလိုက်ပြီး သူမ၏ ခြေရင်းဘက်ဘေး၌ ဒူးထောက်ကာ ထိုင်လိုက်ရင်း တင်တင်၏ ဝတ်လစ်စလစ် ကိုယ်လုံးဖြူဖြူလေးကို အာသာငမ်းငမ်း ကြည့်နေမိ၏။ အမွေးအမျှင် လုံးဝမရှိသော သူမ၏ စောက်ပတ်လေး၏ အကွဲကြောင်းလေးတစ်လျောက်တွင် စောက်ရည်လေးများမှာ စိမ့်ထွက်နေပြီး စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်း သားလေး နှစ်ခုမှာလည်း ဖောင်းတင်း၍ နေ၏။ ခဏနေတော့မှ တင်တင်သည် မထူးတော့ပါဘူး ဆိုသည့် သဘောဖြင့် သက်ပြင်းလေးတစ်ချက်ချကာ လူးလဲထလိုက်၏။ ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ပေ။ ထိုသို့ ချပြီးသည်နှင့် တင်တင်သည် အိပ်ယာပေါ် တွင် ဒူးထောက်၍ ရှေ့တွင် သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်၍ ထောက်ကာ လေးဖက်ကုန်းပေးလိုက်တော့သည်။
ကျွန်တော်သည် တင်တင်၏ နောက်ဖက်သို့ ဒူးထောက်လျက် တိုးကပ်သွားပြီး ကုန်းထားသော သူမ၏ ဖင်သားကြီးဆီသို့ တိုးကပ်မိသည်နှင့် အသဲယားဖွယ်ကောင်းသော နောက်ဖက်သို့ စူထွက်နေသည့်တင်တင်၏ စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားနှစ်ခုကို လက်မဖြင့် ကပ်ကာ အောက်မှ အပေါ် သို့ ဆွဲလျက် ပွတ်ပေးလိုက်မိ၏။
"အိုး . . . အကို့ . . "
တိုးညှင်းသောအသံလေး ထွက်ပေါ် လာပြီး တင်တင်၏ ဖင်သားကြီးများမှာ လှုပ်ခနဲ တစ်ချက်ခါသွားတော့သည်။ ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် သူမ၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ လီးတန်ကြီးကို တေ့ကာ သူမ၏ ခါးလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထိန်းကိုင်ကာ ထိုးသွင်းလိုက်တော့၏။
"ဖွတ် . . အင့် . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . "

ပြင်းထန်သော ရမက်စိတ်ကြောင့် ကျွန်တော့်၏ လိုးသွင်ချက်များသည် ပြင်းထန်၍
သွားတော့ရာ တင်တင်၏ ကုန်းထားသော ခါးလေးမှာ တွန့်သွားပြီး သူမ၏ နှုတ်ဖျားမှလည်း
စုပ်ကလေးများပင် သပ်လိုက်ရရှာသည်။ တင်တင်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တဆုံးဝင်၍ သွားသော
ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးသည် ကျဉ်းကြပ်လှသော တင်တင်၏ နူးနူးညံ့ညံ့ စောက်ခေါင်းသား
လေးများက အတင်းဆွဲညှစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားရသောကြောင့် ကျွန်တော်သည်လည်း
တင်တင်ကို ညှာရန် စိတ်ကူးမရှိတော့ဘဲ အားရပါးရပင် ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ လိုးနေတော့၏။
လေးဖက်ထောက်၍ ဖင်ကုန်းကာ အလိုးခံနေသော တင်တင်သည်လည်း သူမ၏ ဦးခေါင်းလေးမှာ
ငိုက်သွားမလိုဖြစ်လိုက် လန်၍တက်လာသလိုဖြင့် ကာမအရသာကို တဝကြီး ခံစားနေရင်း သူမ၏
ဖင်သားကြီးများမှာလည်း ကျွန်တော့်၏ ဆောင့်အားကြောင့် အိထွေးသော အသားစိုင်များသည်
တုန်ကနဲ တုန်ကနဲ ဖြစ်၍ သွားနေရသည်မှာ အသဲတယားယား အားရဖွယ်ကောင်းလှပေတော့သည်။
အလိုးခံရင်းက ထွက်၍လာသော တင်တင်၏ စောက်ရည်တွေကလည်း သူမ၏ စောက်ဖုတ်အုံတွင်
သာမက ပေါင်ခြံနှစ်ဖက်တွင်လည်း ပေပွနေရတော့၏။ တဖြေးဖြေးဖြင့် တင်တင့်ထံမှ တဟင်းဟင်း
ညီးသံလေးတွေကလည်း ဆက်တိုက်ဆိုသလို ထွက်ပေါ် လာရလေတော့၏။ သူမ၏ ရှေ့တွင်
ထောက်ထားသော သွယ်လျသော သူမ၏ ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးများသည်ပင်
တဆတ်ဆတ် တုန်၍ နေရှာလေသည်။ ရမက်စိတ်များ ပြင်းထန်၍ လာရာမှ အရသာများ
အီစိမ့်၍ လာရသော ကျွန်တော်သည် တင်တင်၏ ခါးလေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်ကာ
ကျွန်တော်၏ လီးတန်ကြီးကို အဆုံးနီးပါးထုတ်ကာ အားကုန်ပင် ကြုံး၍ ကြုံး၍ (၁၀) ချက်မျှ
ဆောင့်ကာ လိုးပစ်လိုက်တော့သည်။
"အာ့ . . အင်း . . အ . . အ . . အမလေး . . ဟင်း"
တင်တင်၏ ကိုယ်လုံးလေးမှာ တုန်ခါသွားလျက်ကပင် ရှေ့သို့ ဟတ်ထိုးကျသွားချိန်မှာပင်
ကျွန်တော်ကလည်း သူမ၏ ဖင်သားကြီးများကို အတင်းဆွဲ၍ ကပ်ကာ တင်တင်၏
ကျောပြင်ပေါ် သို့ မှောက်ရက်သားလေးပါသွားလေတော့၏။ (၅) မိနစ်လောက် ကြာအောင်
ထပ်ရက်သားကလေး အမောဖြေနေပြီးမှ ကျွန်တော်က ဘေးသို့ ပက်လက် လှန်ချလိုက်ကာ
မျက်လုံးမှိတ်၍ မှိန်းနေလိုက်တော့၏။ ခဏကြာမျှကြာတော့မှ တင်တင်က လူးလဲထကာ
ကျွန်တော့်ကို ကျောပေးထားရင်း သူမ၏ အဝတ်အစားများကို ဝတ်နေ၏။ ကျွန်တော်က
ပက်လက်လှန်နေရာမှ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ၏ ဖင်သားဖြူဖြူကြီးကို လှမ်း၍ ကိုင်ကာ
ဖျစ်ညှစ်ပေးနေမိသေး၏။ အဝတ်အစားများ ဝတ်ပြီးသွားတော့ တင်တင်သည်
ခြင်ထောင်အပြင်သို့ ထွက်ကာ ကုတင်ပေါ် မှ ဆင်းလိုက်လေ၏။
"ကိုယ် ထမင်း နည်းနည်းလောက် စားရင် ကောင်းမလား မသိဘူး . . "
"အင်း . . . "
တင်တင်တစ်ယောက် ထွက်သွားမှ ကျွန်တော်သည် အိပ်ယာပေါ် မှ လူးလဲထကာ
အဝတ်အစားများကို ယူ၍ ဝတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အိပ်ယာပေါ် သို့ပြန်၍ လှဲချလိုက်မိရာ
တခဏတွင်းမှာပင် အိပ်ပျော်၍ သွားရတော့၏။
မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ . .
"ဟေး လူကြီး ထ . . ထ . . ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်ပြီး စမတ်ကျကျ အိပ်ပျော်နေတာလဲ"
ဟူသော အမွန်၏အသံကို ကြားလိုက်မှ ကျွန်တော်သည် လန့်၍ နိုးလာကာ လူးလဲထ၍
ကုတင်ပေါ် မှ ဆင်းလိုက်လေတော့၏။
"ထမင်း စားပြီးပြီလား" အမွန်က ကျွန်တော်ကို မေးနေပြန်သည်။ အမွန်၏ ကိုယ်ပေါ်
တွင်ဝတ်ဆင်ထားသည်မှာ အမေရိကန် နိုင်လွန်အကွက်ဖြူ လက်ရှည်၊ ဘန်ကောက်လုံချည်
နှံ့သာရောင်နှင့်ဖြစ်၏။ ခေါင်းတွင်လည်း သေချာစွာ ကျစ်ဆံကျစ်၍ ပြန်ထုံးကာ ပိုက်ကွန်ဖြင့်
အုပ်ထားရှိတွင်မက ပန်းအဖြူ တစ်ပွင့်လည်း ပန်ထားသေး၏။
"မင်း ဒါဘယ်က ပြန်လာတာလဲ ဒီအချိန်ကျမှ"
"မွန့်သူငယ်ချင်း ရှယ်လီမျိုးသွင်တို့ အိမ်မှာ ဘုရားကိုးဆူ ရှိလို့ သွားတာလေ ၊ မေမေကလဲ
ညနေမှာ သူ့တူမ လာခေါ် လို့ သမိုင်းကို ပါသွားတယ်။ အိမ်မှာ တင်တင်တို့ မှာခဲ့သားဘဲ
မမပြန်မလာမှီ သူပြန်လာပြီး ထမင်းစားမယ်ဆို ကျွေးလိုက်လို့"
"ကဲ ဆာပြီ မွန်ရာ ထမင်းစားရအောင်"
အမွန်တစ်ယောက် အဝတ်အစားများ လဲ၍ ပြီးသောအခါတွင်တော့ ထမင်းစားရန် နှစ်ယောက်သား

ထွက်လာကြသောအခါဝယ် ထမင်းစားပွဲပေါ် ဝယ် ကျွန်တော်တစ်ယောက်စာ ထမင်းဟင်းများမှာ ခူးခပ်၍ အဆင်သင့်ပင် အုပ်ဆိုင်းထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပါတော့သည်။

(၂)

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကျွန်တော် အိပ်ရာထတော့ ကျွန်တော့်၏ဇနီး အမွှန်သည် ဈေးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲကာ ထမင်းစားပွဲပေါ် တွင် အဆင်သင့် တင်၍ ပြင်ထားသော ထမင်းကြော်ကို စားကာ အိမ်ရှေ့ခုံပေါ် တွင်ပင် ရှိနေသေးသော ကျွန်တော်၏ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲကာ ထွက်ခဲ့တော့၏။

တနင်္ဂနွေနေ့လည်းဖြစ်တော့ ရုံးသွားရန်လည်း မလိုသဖြင့် ကျွန်တော်သည် လမ်းထိပ်ရှိ အရက်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ အရက်သောက်နေလိုက်၏။ အရက်တစ်ပိုင်းလောက် ကုန်ခါနီးတွင်တော့ ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ဝင်လာပြီး . .

"ဆရာ ကိုဆန်းမြင့် ဆိုတာ ဘယ်သူပါလဲဗျာ . . "

ဟုမေးနေသည်ကို ကြားရ၍ကျွန်တော်ကလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဆန်းမြင့် ဆိုတာ ကျုပ်ပါဘဲ ဘာကိစ္စရှိ့လို့လဲ"

ကျွန်တော်က ထိုသူကို စိုက်ကြည့်ရင်း ဖြေလိုက်ပါသည်။ အခြားခုံတွင် ထိုင်၍ အရက်သောက်နေကြသော လူ(၂) ယောက်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်း၍ အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

"ဩော် ဆရာ့ ဇနီးနဲ့ တူတယ် ခေါ် ခိုင်းလိုက်လို့ပါ ဟိုရှေ့နားက ကျွန်တော့် ဆိုက်ကားပေါ် မှာ စောင့်နေတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့မယ်၊ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ဦးမယ်"

ကျွန်တော်က ပြောပြောဆိုဆို လက်ကျန်အရက်ခွက်ကို မော့ပြီးလျှင် ကျသင့်ငွေ ပိုက်ဆံကို ရှင်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်၍လာသောအခါ ကျွန်တော် အကြီးအကျယ် အံ့သြ၍ သွားရပြန်၏။ ဆိုက်ကားပေါ် တွင် ထိုင်၍ စောင့်နေသူမှာ ကျွန်တော်၏ ဇနီး အမွှန် မဟုတ်ပဲ ကျွန်တော်၏ ခယ်မချော တင်တင်ပင် ဖြစ်နေပါသည်။

"လာ အစ်ကို ဆိုက်ကားပေါ် တက် တင်တင်ကို မြို့ထဲ လိုက်ပို့စမ်းပါ"

တင်တင်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာလည်း ယောင်တောင်တောင်နှင့် ဆိုက်ကားပေါ် သို့ တက်ထိုင်၍ လိုက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

"ဘယ်ကို သွားမှာလဲ တင်တင်"

"မြို့ထဲကိုပါလို့ ဆိုနေ . . "

ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ပဲ ငြိမ်၍ နေလိုက်ပါသည်။ တင်တင်သည် ဂလုပ်ရုံသို့ အနင်းခိုင်း၍ ဂလုပ်ရုံရှေ့အရောက်တွင် ဆိုက်ကားပေါ် မှ ဆင်းလိုက်ကာ ဆိုက်ကားဆရာအား ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်ပါသည်။

"ဘယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီလဲ အစ်ကို"

"(၈) နာရီနဲ့ (၄၅) မိနစ်"

"ဒီရုံက မောနင်းရှိုးကြည့်ရအောင်"

တင်တင်က ရှေ့မှ ခပ်တည်တည်လျှောက်သွားပြီး ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အံ့အားသင့်သွားရကာ . .

"ဟင် မောနင်းရှိုးကြည့်မယ် ဟုတ်လား အိမ်ကို ဘယ်လိုပြောခဲ့သလဲ"

"အိမ်ကိုတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ သွားမယ်လို့ပြောခဲ့တယ် . . ကဲ သွားပြီး လက်မှတ်သွားဝယ်ချေ . . ဒီစီက ဝယ်နော်"

ထိုနေ့က မောနင်းရှိုး ပြ၍နေသော အင်္ဂလိပ်ကားမှာ နာမည်ကြီးကား မဟုတ်သဖြင့် လူနည်းလှသည်။ အထူးတန်းမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး၊ အခြားစုံတွဲ တစ်တွဲ နှင့် ယောကျ်ား နှစ်ယောက်ခန့်သာ ရှိပါသည်။ တင်တင်က နေကြာစေ့စားရင် အိန္ဒြေကောင်းနေလေ ကျွန်တော့်၏ စိတ်ထဲတွင် တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေလေဖြစ်၏။ မကြာမီမှာပင် မီးမှိတ်၍ ဇာတ်ကား စတင်ပြသတော့၏။

"ဘယ့်နှယ်လဲ အစ်ကို"

"ဘာကို ပြောတာလဲ တင်တင်"

"ဘာကို ပြောရမှာလဲ တင်တင်တို့ ကိစ္စကိုပေါ့"

"ဘာကိစ္စလဲ တင်တင်"

"အစ်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့ ညက တင်တင်နဲ့ အစ်ကိုဖြစ်ကြတာ အစ်ကိုသိတယ် မဟုတ်လား"

"သိပါတယ် တင်တင် အဲဒါက . . . " ကျွန်တော့် စကားမဆုံးလိုက်ပေ . .
"ကဲပါ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဖြစ်မိကြတာတော့ ပြင်လို့မရတော့ဘူး ဒီပြဿနာကို အစ်ကို ဘယ်လို စဉ်းစားသလဲ"
"အခု အစ်ကို ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရဘူး အဘွားကြီးနဲ့ အမွန်တို့သိရင် ပွက်ကုန်မှာဘဲ"
"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူဘာပြောပြော တင်တင်တော့ အစ်ကို့ကိုချစ်တယ် . . . အစ်ကို တင်တင့်ကို ယူရမယ်"
"ဟောဗျာ . . ဖြစ်ပါ့မလား တင်တင်ရယ် စဉ်းစားပါဦးကွယ် အခြေအနေတွေ ပိုဆိုးသထက် ဆိုးကုန်မှဖြင့်"
ကျွန်တော်သည် တင်တင်၏ လက်ဖဝါးလေးကို အသာအယာပွတ်ပေးနေရင်း ချော့မော့ပါသေးသည်။
"ဘာဖြစ်စရာရှိလဲ ညက ကိစ္စက တင်တင်လော်မာလို့ဘဲထားပါ ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်ပြီးမှတော့ တင်တင် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကနေ နှစ်ယောက်ပြောင်းပြီး မဆက်ဆံချင်ဘူး"
"အို ဒီလို မပြောပါနဲ့ ညီမလေးရယ် ဒါတွေအားလုံး အစ်ကို့ အပြစ်တွေချည်းပါပဲ"
"ဘယ်လို စီစဉ်မလဲ ဆိုတာကိုပဲ မမတို့ကို ဖွင့်ပြောမလား အဲဒါမှ အစ်ကိုက ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် လုပ်နေရင် တင်တင် ထင်ရာလုပ်မှာပဲ၊ နောက်မှ အဆိုးမဆိုနဲ့"
"အစ်ကို အချိန်ယူ စဉ်းစားပြီးလုပ်ရလိမ့်မယ် အစ်ကို အစီအစဉ် လုပ်နေတဲ့ရက်တွေမှာ အစ်ကို့စကားကို ညီမလေး နားထောင်ရမယ် ဘာမှ ဇွတ်မလုပ်ရဘူးနော်"
"မလုပ်ပါဘူး အစ်ကို နားထောင်ပါ့မယ် အစ်ကိုကသာ တင်တင်ကို တကယ်ယူရမယ် မမထားတဲ့နေရာမှာပဲ တင်တင်နေပါ့မယ် အစ်ကိုနဲ့ ပေါင်းရရင် တော်ပါပြီ တင်တင် ဘာလုပ်ရ လုပ်ရ ဘယ်လို နေရ နေရ ဟုတ်လား အစ်ကို"
"အေးပါကွယ် ညီမလေးရယ်"

ခင်မွန် ဈေးကပြန်ရောက်လာတော့ တင်တင်က သူငယ်ချင်းဆီ သွားစရာရှိ၍ ဆိုကာ ထွက်သွားသည်။ အစ်ကိုကလည်း ဒီနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ တနေကုန် အပြင်ထွက်ပေလိမ့်မည်။ ဈေးခြင်းတောင်းချ၍ ချက်စရာရှိသည်များကို ချက်၍ ထမင်းစားပွဲပေါ် တွင် ပြင်ဆင်ကာ ခင်မွန်သည် အုပ်ဆောင်းလေးကို အုပ်၍ ထားလိုက်ပြီး ရေချိုးလိုက်၏။ ပြီးတော့ အလုပြင်ဆင်ကာ အပြင်ထွက်ရန် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ထွက်၍ လာ၏။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက်(၉) နာရီကျော်ပေပြီ။ ခင်မွန်သည် အိမ်ရှေ့ တံခါးကို သော့ခတ်ကာ ပိတ်လိုက်၏။ တင်တင်နှင့် အစ်ကိုထံတွင် သော့ပို တစ်ချောင်းစီ ရှိသဖြင့် ပူရန်မလိုပေ။ အမေကလဲ သူ့တူမများအိမ်မှာ ငါးရက်လောက် ကြာမည်ဖြစ်၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို ပိတ်ပြီးနောက် ခင်မွန်သည် ထွက်၍ လာတော့၏။ လမ်းမရောက်တော့ ဆိုက်ကားတစ်စီးကို ခေါ် ကာ သူမ ဦးတည်ရာ အရပ်သည်ကား ရှယ်လီမီးသွင်တို့အိမ်သို့ပင် ဖြစ်၏။ ညက ရှယ်လီမီးသွင်တို့အိမ်တွင် ဘုရားကိုးဆူရှိ၍ သွားခဲ့ရာ သူမ မမျှော်လင့်သော သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံခဲ့ရ၏။ ထိုသူကတော့ အခြားလူ မဟုတ်ပေ။ ခင်မွန် ကျောင်းသူဘဝ ကပင် အစ်ကိုဆန်းမြင့်နှင့် မတွေ့မီ ခြောက်လလောက်ထိ ချစ်ကြိုက်ခဲ့သော ကျော်ဦး ဆိုသူပင်ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသူဘဝကပင် ခင်မွန်နှင့် ကျော်ဦးတို့သည် ချစ်သူဘဝ ရောက်ခဲ့ကြပြီး သုံးနှစ်နီးပါးမျှ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြ၏။ ထို့နောက်တွင်တော့ ကျော်ဦးသည် အလုပ်ဝင်လုပ်ပြီးနောက် နယ်သို့ပြောင်းသွားကာ ခင်မွန်နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ရ၏။ နောက်ကျော်ဦးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားသလိုလို ဘာလိုလိုသာ ခင်မွန်ကြားလိုက်ရ၏။ ကျော်ဦးကို မတွေ့ရတော့။ ခင်မွန်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ရ၏။ ခင်မွန်သည် ကျော်ဦးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြီး ခြောက်လခန့်ကြာမှ ဆန်းမြင့်နှင့် ဆုံစည်းကာ ခင်မင်ခဲ့ရပြီး နောက်တော့ ချစ်သူဘဝကိုရောက်ကာ အခုဆိုလျှင် ခင်မွန်နှင့် ဆန်းမြင့်တို့ အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ ချစ်နှစ်ခန့်ပင် ရှိခဲ့လေပြီဖြစ်၏။ အခုတော့ သုံးနှစ်ခန့် အဆက်အသွယ်ပြတ်ကာ ကွဲကွာခဲ့ရသည့် ကျော်ဦးကို ခင်မွန်သည် ရှယ်လီမျိုးသွင်တို့ ဘုရားကိုးဆူမှာ ဆုံတွေ့ခဲ့ရ၏။ ကျော်ဦးကလည်း သူမကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိသလို သူမကလည်း ကျော်ဦးကို မြင်မြင်ချင်း မှတ်မိ၏။ ကျော်ဦးနှင့် ခင်မွန်တို့ အကြောင်းကိုလည်း ရှယ်လီမျိုးသွင်က အစမှ အဆုံးတိုင် သိထားသူဖြစ်၏။ ညက ဧည့်သည်များကြားတွင် ဖြစ်နေ၍ ကျော်ဦးသည် ခင်မွန်ကို စကားတွေ အားရအောင် မပြောလိုက်ရပေ။ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ နေ့လည် ရှယ်လီမျိုးသွင်တို့အိမ်သို့

လာရန် ချိန်းဆိုလိုက်၏။ သူရော ခင်မွန်ပါ အိမ်ထောင်သည်တွေ ဖြစ်ပေမယ့်
ဒီအခွင့်အရေးလေးတစ်ခုတော့ သူ့ကိုပေးသင့်သည်ဟု ခင်မွန်က ထင်၏။
ခင်မွန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကျော်ဦးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလိုသေးသည်။
ထို့ကြောင့်ပင် ခင်မွန်သည် ကျော်ဦး ချိန်းသည်ကို လက်ခံကာ ယခု
ရှယ်လီမျိုးသွင်တို့ အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တင်တင်၏ အလိုအတိုင်းလိုက်ကာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ရန် ပြောပြီးသည့်နောက်တွင်တော့
တင်တင်သည် ဆန်းမြင့်၏ လက်ဖျားကို သူမ၏ လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ဆုပ်ကာ
ရုပ်ရှင်ကြည့်နေ၏။ ထို့နည်းတူ ဆန်းမြင့်သည်လည်း ရုပ်ရှင်ကားဆီသို့ ကြည့်နေ၏။
သို့ရာတွင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ စိတ်တွင်တော့ အတွေးကိုယ်စီ ရှိနေကြ၏။
ဆန်းမြင့်နှင့် အမွန်တို့နှစ်ဦး အိမ်ထောင်ကျခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။
သားသမီးလည်း မထွန်းကားသေးသဖြင့် ချစ်၍ ပျော်၍ပင် မဝသေးပါ။
အမွန်နှင့် တင်တင်တို့သည် မိခင်မုဆိုးမကြီးနှင့်အတူ ကြိုးကြိုးကုတ်ကုတ်
ရိုးရိုးသားသား နေကြသူများသာဖြစ်၏။ အမွန်မှာ ခပ်ကုတ်ကုတ်နှင့်
ရှက်တတ်သော်လည်း တင်တင်ကတော့ ရိုးရိုးနှင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိခဲ့၏။
ခင်မွန်(အမွန်)နှင့် ဆန်းမြင့်တို့ မညားမီကပင် တင်တင်မှာ ဆန်းမြင့်အား အစ်ကို
အစ်ကိုဖြင့် အလွန်ပင် ခင်မင်ရှာသည်။ တောင်းစရာရှိလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
တောင်းယူ၍ ပေးစရာရှိရင်လည်း ရိုရိုးသားသားပင် လာ၍ ပေးတတ်သည်။
ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အမွန်အား ဆန်းမြင့်သည် တံချူတိုတိုဖြင့် ချူစဉ်ကပင်
တင်တင်ကိုပင် မနဲချော့မော့ ကပ်ရပ်ကာ ဖူးစာရေးနတ် လုပ်ခိုင်းခဲ့ရပါသည်။
အမွန်၏ အမေကြီးကား အပေါင်းအဖော်များနှင့် သောက်စား၍ တစ်ခါတစ်ရံ
အောက်ခြေလွတ်တတ်သော ဆန်းမြင့်ကို ထိုစဉ်ကပင်လျှင် အော့နှလုံးနာပုံရ၏။
သို့သော် သမီးနှင့် ညားပြီးသောအခါတွင်ကား မခေါ် ချင်ရင်ရသော်လည်း
မတော်ချင်၍ မရသော ချစ်သားမက်ကို စုတစ်ခါ ဆောင့်တစ်လှည့်ဖြင့် စခန်းသွားလျက်ရှိသည်။
တင်တင်သည် အမွန်နှင့် ဆန်းမြင့် ညားပြီးမှ ဆန်းမြင့်အား ပို၍ ချစ်ခင်ရှာပါသည်။
ဆန်းမြင့် အရက်မူးလာသည်အခါ အနားသို့ မကပ်သော်လည်း အရက်မမူးသည့်
အခါတွင်တော့ အနားသို့ကပ်၍ အစ်ကိုရင်းတမျှ အလိုရှိသမျှ ပူဆာခြင်း၊
ညဥ့်နက်သန်းခေါင် ဆန်းမြင့် စာရေးပြီဆိုလျှင် ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးနှင့်ထိုင်ကာ
စာဖတ်နေတတ်ပြီး ဆန်းမြင့် လိုအပ်သမျှ ကူညီပေးနေတတ်သည်။
တင်တင်နှင့် အမွန်တို့မှာ အရုပ်အမောင်း အတိမ်းမယိမ်းဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး
အသားဖြူကြသော်လည်း အကြီးဖြစ်သူ အမွန်က နှာတန်ပေါ် ပေါ်
မျက်လုံးကောင်းကောင်းဖြင့် မျက်နှာပေါက်တွင် တင်တင်ထက်
ထင်ထင်ရှားရှား သိသိသာသာ ချောမောပြေပြစ်သည်။
တင်တင်မှာ နှာတံပေါ် သော်လည်း မျက်လုံးနှင့် ပါးစပ်မှာ သူ့အစ်မ အမွန်ကို မမီချေ။
သို့သော် တင်တင်၏ ကိုယ်လုံးကတော့ အမွန်၏ ကိုယ်လုံးထက် ပို၍ တောင့်ဖြောင့်ကာ လှ၏။
ပြီးတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံးကို ထိတွေ့ဖူးပြီဖြစ်သော ဆန်းမြင့်သည် တင်တင်၏ အထိအတွေ့
သည် ပို၍ မိန်းမောဖွယ်ဖြစ်သည်ကို တပ်မက်မောမိနေတော့၏။

“ဟော အမွန်တောင် ရောက်လာပြီ . . လာ လာ”
အိမ်ရှေ့တွင်ပင် ရှိနေသော ရှယ်လီမျိုးသွင်က ခင်မွန်ကို ထွက်၍ ခေါ် သည်။
“ကိုကျော်ဦးရော ရောက်ပြီလား”
“စောစောထဲက ရောက်နေတာ၊ ကဲ မယ်မင်းကြီးမ အပေါ် ထပ်ကိုသာ တက်သွားတော့၊
အောက်ထပ်မှာဆိုရင် ဧည့်သည်တွေ အဝင်အထွက်နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရမှာ
မဟုတ်လို့ ငါစီစဉ်ထားတာ အပေါ် ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ ကျော်ဦး စောင့်နေတယ်”
ရှယ်လီမျိုးသွင်တို့မှာ ချမ်းသာသူများဖြစ်ပြီး အိမ်မှာလည်း နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး ဖြစ်၏။
ခင်မွန်လည်း အပေပ်သို့ လှေခါးမှ တက်ခဲ့တော့ရာ အပေါ် ထပ်ဧည့်ခန်းထဲရှိ
ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးပေါ် တွင် ထိုင်နေသော ကျော်ဦးက ခင်မွန်ကို လှည့်ကြည့်ကာ

ခင်မွန်ရှိရာသို့ လျှောက်၍ လာ၏။
“ကိုယ်က လာမှလာပါ့မလားလို့ စိတ်ပူနေတာ”
ခင်မွန်က ကျော်ဦးကို ဘာမှ ပြန်မပြောမိ၊ ပြုံး၍သာ ပြလိုက်၏။
“ခင်မွန်က အရင်ကထက်တောင် လှလာသေးတယ်”
ပြောရင်းက ကျော်ဦးသည် ခင်မွန်၏ လက်လေးတစ်ဖက်ကို ဆွဲကာ စောစောက သူထိုင်ခဲ့သော
ဆိုဖာထိုင်ခုံကြီးဆီသို့ ခေါ် ၍သွား၏။ ခင်မွန်ကလဲ ဘာမျှမပြောဘဲ သူမ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ
လိုက်ပါသွား၏။ သူမ၏ လက်ကလေးမှာ ကျော်ဦး၏ လက်ထဲတွင် မရုန်းသာ၊
အကိုင်ခံထားရ၍ ခင်မွန် ရင်ထဲတွင် ဟိုတုန်းကလိုပင် နွေးနေသည်။
နှစ်ယောက်သား ဆိုဖာကြီးပေါ် သို့ ထိုင်မိကြလျှင် ခင်မွန်ကပင် စကားစ၍ ဆိုလာ၏။
“ကဲ ပြောပါဦး အမွန်ကို ဘာတွေပြောချင်လို့ ခုလို ခေါ် တွေ့ရတာလဲ”
“ဟိုတုန်းက ခင်မွန်အပေါ် မှာ ကိုယ် ရက်စက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရတာတွေကို ခင်မွန်
နားလည်အောင် ရှင်းပြချင်လို့ပါ”
“တော်ပါတော့ အကိုရယ် ခုချိန်မှာ ဒါတွေပြောနေလို့ ဘာထူးတော့မှာမို့လို့လဲ၊ အကိုလဲ
အိမ်ထောင်နဲ့ အမွန်လဲ အိမ်ထောင်တွေ ကျနေကြပြီပဲဟာ”
“အိမ်ထောင်ကျတာတော့ ဟုတ်ပါတယ် ခင်မွန်ရာ ကိုယ့်စိတ်က ခုထိ ခင်မွန်ဆီမှာပဲ ရှိနေတာ၊
ကိုယ်လေခင်မွန်ကို တစ်နေ့မှ မေ့လို့ မရခဲ့ပါဘူး ခင်မွန်ရယ်”
စောစောထဲက ကိုင်ထားသော ခင်မွန်၏ လက်လေးကို ညှစ်သည့်အပြင် ကျန်လက်တစ်ဖက်ကလည်း
ခင်မွန်၏ လက်ဖဝါးလေးကို ပွတ်ပေးနေ၏။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပေါင်လုံးခြင်းထိကာလည်း
ထိုင်မိရက်သား ဖြစ်နေ၏။ ခင်မွန်၏ စိတ်ထဲတွင် တမျိုးတမည် ခံစားနေရလေသည်။
“ခင်မွန်ရော ကိုယ့်ကို သတိရမနေဘူးလားဟင်”
“အင်း ရတဲ့အခါတော့ ရပါတယ် . . . ”
ကောင်းအောင်ပြောလိုက်ရပေမဲ့လည်း အမှန်တွင် ငယ်ကအချစ် အနှစ်တစ်ရာ ဆိုတာမျိုးလို
ခင်မွန်သည် ကျော်ဦးကို မေ့၍ မရနိုင်ခဲ့ပါ။ ထာဝစဥ်လည်း တမ်းတနေရ။
“အမွန် . . . ”
“ရှင်”
“ကိုယ်လေ အမွန်ကို ခုထိ ချစ်နေတုန်းပဲ သိလား . . ”
ပြောပြောဆိုဆို လက်မြန်ခြေမြန်ဖြင့် ကျော်ဦးက ခင်မွန်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်လိုက်ကာ
သူမ၏ ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်ကို ရွှတ်ကနဲ ရွှတ်ကနဲ နမ်းလိုက်လေတော့၏။
“အို . . အကို . . မတော် . . . . ”
ခင်မွန်၏ စကားသည်ပင် မဆုံးလိုက်ရချေ။ ကျော်ဦး နှုတ်ခမ်းအစုံက ခင်မွန်၏
နှုတ်ခမ်းလေးများပေါ် သို့ ဖိကပ်ခါ စုပ်နမ်းလိုက်တော့ရာ ရင်လေးကော့၍
မြောက်တက်သွားရင်း ခင်မွန် တင်ပါးတစ်ဖက်သည်လည်း ဆိုဖါပေါ် မှ
ကြွတက်သွားရတော့ရာ ကျော်ဦး၏ လက်သည် ဆိုဖါပေါ် မှ ကြွ၍ တက်သွားရသော
ခင်မွန်၏ ဖင်သားကြီးကို ကိုင်လျက်သားဖြစ်ကာ ဆုပ်နယ်ဖျစ်ညှစ်ပေးနေတော့၏။
တစ်ကိုယ်လုံး ဖိန့်ရှိန်း၍ တက်လာရသော ခင်မွန်သည်လည်း သူမ၏ လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့်
ကျော်ဦး၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ သူမကလဲ အားကျမခံ ဆိုသလိုပင် သူမ၏
နှုတ်ခမ်းလေးများနှင့် ကျော်ဦး နှုတ်ခမ်းများကို ပြန်လှန်ကာ စုပ်နမ်းပေးနေမိတော့သည်။
အစရှိ နောက်နောင် ဆိုတာမျိုးလို ချစ်သူသက်တမ်း သုံးနှစ်ကြာမြင့်ခဲ့ကြစဥ်က သူတို့
နှစ်ဦးသည် ထိတွေ့ခဲ့ကြ လွန်ကြူးခဲ့ကြခြင်း ရှိခဲ့၍လည်း ယခုအခါတွင်
နှစ်ယောက်သားမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး စိမ်းမနေကြတော့ပဲ ယဥ်ပါးလျက်သာ
ရှိကြရတော့၏။ နှုတ်ခမ်းခြင်း ဂဟေဆက်ကာ စုပ်နမ်းရင်း ခင်မွန်၏
ဖင်သားကြီးတစ်ဖက်အောက်ဖက်တွင် ရောက်ကာ သူမ၏ ဖင်သားကြီးများကို ဆုပ်နယ်ဖျစ်ညှစ်ပေး
လျှက်ရှိသော ကျော်ဦး၏ လက်ဖျားလေးများသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် ခင်မွန်၏
စောက်ပတ်နှုတ်ခမ်းသားလေးများကို ထမီပေါ် မှပင် ထိတွေ့လျှက်ရှိရာ ခင်မွန်ခမျာ မရိုးမရွဖြစ်၍
လာခဲ့ပြီး သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ကိုကျော်ဦးဖက်သို့ ယိုင်ကာ သူမ ဖင်သားကြီးများမှာ ပို၍ပင်
ဆိုဖာပေါ် မှ ကြွ၍တက်လာရတော့၏။
တဖြေးဖြေး ရမက်ရှိန်များ တက်လာရပြီဖြစ်သော ကျော်ဦးကလည်း ခင်မွန်၏ ဖင်သားကြီးကို

ဆုပ်နယ်ပေးနေသော သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ပြောင်ကျကျပင် ခင်မွန်၏ ပေါင်နှစ်လုံးကြားထဲ
ထိုးထည့်ကာ ခင်မွန်၏ စောက်ဖုတ်ကို သူမ ဝတ်ထားသော ထမီလေးပေါ် မှပင် ဆုပ်လိုက်
နယ်လိုက် ပွတ်လိုက် သပ်လိုက်ဖြင့် လုပ်ပေးနေတော့ရာ ခင်မွန် ဖင်သားကြီးမှာလည်း
ဆိုဖာပေါ့ ပြန်၍ ကျသွားပြီး သူမ ပေါင်နှစ်လုံးမှာ ကားဟ၍ လာရတော့။ ကာလကြာအောင်
ဝေးကွာခဲ့ရသော ချစ်သူ နှစ်ဦး အနမ်းကတော့ ရှည်ကြာလွန်းလှတော့၏။
အတန်ကြာသွားသောအခါတွင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ရှူသံများမှာ ပြင်းထန်လာခဲ့ရပြီး
တစ်ဦးကို တစ်ဦး ဖက်၍ထားသော သူတို့ လက်များသည်လည်း တင်းကြပ်စွာ
ဆုပ်ကိုင်ဖက်တွယ်မိလာကြတော့၏။
ထိုအခါတွင်တော့ ကျော်ဦးသည် သူ့နှုတ်ခမ်းများကို ခင်မွန်၏ နှုတ်ခမ်းများဆီမှ ခွာကာ
ရုတ်တရက် ဆိုဖာပေါ် မှ ထလိုက်ပြီး ခင်မွန် ကိုယ်လုံးလေးကို ပွေ့ကာ ဆက်တီစားပွဲပေါ် သို့
ပက်လက်လှန်ကာ တင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကျော်ဦးသည် ခင်မွန်၏ ထမီလေးကို ဆွဲ၍ သူမ၏
ခါးဆီသို့ လှန်တင်လိုက်ပြီး သူ့ ပုဆိုးကိုလည်း ချွတ်ချလိုက်လေတော့။
ထိုအချိန်တွင်တော့ စားပွဲလေးပေါ် မှာ ပက်လက်လေးဖြစ်နေသော ခင်မွန်က ထွက်ပေါ် ၍လာသော
ထောင်မတ်၍ သံချောင်းသဖွယ် ကျော်ဦး၏ ညိုညိုမဲမဲ လီးတန်ကြီးကို အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် ကြည့်နေမိ၏။
တချိန်က ခင်မွန်၏ အပျိုရည်ကို ထိုးဖောက်ခဲ့သည်မှာသည်လီးတန်ကြီးပင်ဖြစ်တော့သည်ကို ခင်မွန်
သတိရလိုက်မိ၏။

ကျော်ဦးကလည်း ပုဆိုးကျွတ်သွားပြီးသည်နှင့် ခင်မွန်ရှိရာသို့ တိုးကပ်၍ လာကာ စားပွဲစွန်းမှ
တွဲလောင်းကျနေသော သူမ၏ ခြေထောက်လေးများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်မကာ သူ၏
ပုခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီသို့ တင်လိုက်၏။
ကျော်ဦးအလုပ်ရှုပ်နေစဉ်မှာပင် ခင်မွန်က သူမ၏ အင်္ကျီရင်ဘတ်လေးကို ဖွင့်၍ ဘောလီ
အင်္ကျီကိုပါ ချွတ်ပေးထားလိုက်တော့။ ခင်မွန့် ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို ပုခုံးတစ်ဖက်
တစ်ချက်ဆီသို့ တင်ပြီးသည်နှင့် ကျော်ဦးသည် စိုစိုစွတ်စွတ်လေး ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော
ခင်မွန်၏ စောက်ပတ်ဝသို့ လီးတန်ကြီးကို
တေ့ကာ ဖိသွင်းလိုက်တော့ရာ ခင်မွန်ကလည်း ကော့ပေးလိုက်သဖြင့် လီးတန်ကြီးမှာ
စောက်ပတ်ကြီးထဲသို့ တဆုံးပင် လျှောကနဲ ဝင်သွားတော့၏။

သူ့ထက်ကဲ–ဇာတ်သိမ်း

ထိုအခိုက်မှာပင် ကျော်ဦးသည် ခင်မွန်၏ နို့နှစ်လုံးကို လှမ်း၍ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး သူ၏ လီးတန်ကြီး ကို
ခင်မွန်၏ စောက်ပတ်ကြီးထဲမှ ဆွဲ၍ မထုတ်သေးဘဲ ဖိသွင်းထားကာ ခင်မွန်၏နို့အုံ့ လေးများကို နှစ်ချက်
သုံးချက်လောက် ဖျစ်ညှစ်လိုက်ပြီးမှ သူမ၏ နို့သီးခေါင်းလေးများကို လက်ညိုး လက်မတို့ဖြင့်
ညှပ်ကာ ပွတ်ပေးလိုက်ပြီး ခါးကိုအားပြုကာ ခင်မွန်၏ စောက်ပတ်ထဲသို့ တဆုံးဝင်နေသော သူ၏
လီးတန်ကြီးကို
ဇကောဝိုင်းဝိုင်းကာ လှည့်ပေးလိုက်လေ၏ ။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ခင်မွန်၏ စောက်ပတ်ထဲမှ
စောက်ရည်များ
ရွှဲကနဲ ရွှဲကနဲ ဖြစ်လာပြီး သူမ၏ ဖင်သား ဖြူဖြူကြီးများသည်လည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာလေတော့သည်။
"အို း . . အကို . . ဟင့် . . အင်း ဟင်း"
ဇကောဝိုင်း လှည့်ကာ လှုပ်ပေးနေသော ကျော်ဦး၏ လီးတန်ကြီးက ခင်မွန်၏ စောက်ပတ်ဝ အပေါ် နားရှိ
စောက်စိလေးကိုပါ ပွတ်၍ ထိနေလေတော့ရာ ခင်မွန်သည် အသဲထဲထိအောင် ခိုက်၍ သွားရတော့၏။
" ဟင် း . . အကို . . ကျ . . ကျ . . မ မနေတတ်တော့ဘူး . . ဟင့် . . အင်း "
ခင်မွန်က သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ထွန့်ထွန့်လူးကာ မချိတင်ကဲ ဖြစ်လာရသော အချိန်တွင်တော့
ကျော်ဦးသည် ခင်မွန်၏ စောက်ပတ်ထဲမှ သူ၏ လီးတန်ကြီးကို လျှောကနဲ ဆွဲထုတ်ကာ လိုးတော့သည်
ကျော်ဦးက တစ်အားကောင်းကောင်းဖြင့် ဆောင့်ကာ လိုးနေပြီး ခင်မွန်၏ စောက်ပတ်ထဲတွင်လည်း

စောက်ရည်များနှင့် ပြည့်လျှံနေသော ဝင်လီထွက်သံများမှာ ဆူညံ၍ နေတော့သည်။ ကုတင်စောင်းပုံစံ လိုးဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း ကျော်ဦး၏ လီးတန်ကြီးမှာ ခင်မွန်၏ စောက်ပတ်ကြီးထဲသို့
အကုန်အစင်ဝင်၍ နေရကာ အားရပါးရဆောင့်၍ လိုးလိုက်တိုင်း ဖောင်းကားနေသော ကျော်ဦး၏ လီးတန်ထိပ်ကြီးသည် ခင်မွန်၏ သားအိမ်ဝသို့ ဖြေးဖြေး တိုက်နေရာက ခင်မွန်၏ ပါးစပ်လေးမှာ ပွင့်၍ ပွင့်၍ သွားခဲ့ရပြီး တအင့်အင့်ဖြင့် ဖြစ်ကာနေရ၏။
ခဏအကြာတွင်တော့ ကျော်ဦးသည် ခင်မွန်၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ် သို့ မှောက်၍ ချကာ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ဖက်လိုက်ပြီး ခင်မွန်၏ နို့လေးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် စို့လိုက်ပြီး သူ၏ ဆောင့်အားကိုလည်း မလျော့စေပဲ ခပ်ပြင်းပြင်း ဆောင့်ကာလိုးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ခင်မွန်သည် သူမစောက်ပတ်၏ ထဲမှ ကျော်ဦး၏ လီးဒဏ်နှင့် နို့စို့ပေးနေသော ကျော်ဦး၏ ပါးစပ်ဒဏ်တို့ကိုပါ ခံနေရသည်ဖြစ်၍ ခင်မွန်ခမျာ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်ပေမယ့် အသာလေးများပင် တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ကောင်းနေရတော့၏။
"ဖွတ် . . ပြွတ် . . အင့် . . ဟင်း . . အင်း . . ပြွတ် . . ဖွတ် . .
အမလေး . . အကိုရယ် . . ဟင်းဟင်း . . "
မကြာမီမှာပင် ခင်မွန်နှင့် ကျော်ဦးတို့၏ တကိုယ်လုံးသည် အရသာများ အီစိမ့်၍ လာရကာ ကျော်ဦး၏ စိတ်ထဲတွင် အားမလို အားမရဖြင့် ဖြစ်ကာ လာရသကဲ့သို့ ခင်မွန်၏ ကိုယ်လုံးလေးသည်လည်း လူးကာ ပျံကာ တက်လာရတော့၏ ။
ထိုအခါတွင်တော့ ကျော်ဦးသည် ခင်မွန်၏ ကိုယ်လုံးလေးပေါ် တွင် မှောက်၍ထားသော သူ၏ ကိုယ်လုံးကြီးကို ကြွကာ ကျော်ဦး၏ လက်နှစ်ဖက်က သူမ၏ ခါးလေးကို ဆွဲကိုင်၍ အားကုန်ဆောင့်ကာ လိုးနေတော့သည်။
"အမလေး . . ဟင်း ကောင်းလိုက်တာ အကိုရယ်"
ကျော်ဦး၏ ပြင်ထန်သော ဆောင့်လိုးချက်များကို ခင်မွန်ကလည်း သူမ၏ ဖင်သားကြီးများကို လူးလူး လိုမ့်လိုမ့်ဖြင့် တန်ပြန်ကော့ပေးရင်း တခဏလေးအတွင်းမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် တစ်ချိပြီးသွားရတော့၏။ ထိုအခါတွင်တော့ ကျော်ဦးက ဖြုန်းကနဲ ခင်မွန်၏ ကိုယ်ပေါ် မှောက်ကာ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို ကြုံး၍ ဖက်လိုက်သလို ခင်မွန်၏ ဖင်သားကြီးများကလည်း စားပွဲစွန်းမှ ကြွကာ ပင့်မြှောက်ကာ ကော့ပေးလိုက်တော့၏။သောက်လေ သောက်လေ ငတ်မပြေ ဆိုတာမျိုးလို ကျော်ဦးနှင့် ခင်မွန်တို့ကတော့ အတွေ့၏နောက်ကို လိုက်ပါကြလိမ့်ဦးမည်သာ ဖြစ်တော့၏

× × × × × × × × × × ×

ထိုနေ့က ဘိုင်စကုပ်ရုံမှထွက်၍ တိရိစ္ဆာန်ရုံ၊ ရွှေတိဂုံဘုရား စသည်ဖြင့် တင်တင်ပူဆာသော နေရာများသို့ လိုက်ပို့ခဲ့ရသေး၏။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း အနှောင်အဖွဲ့မှလွတ်လိုက်သော သမင်ပျိုမလေး၏ အသွင်ဖြင့် စကာတွေ တတွတ်တွတ် ပြောကာ ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းကိုဟီးလေးခိုလို့ လိုက်ပါတော့၏
"မမကိုလည်း တင်တင် အားနာတယ် အကို့ကိုလည်း ချစ်တယ် ဒုက္ခပါပဲ တင်တင် သေပစ်လိုက်ရင်အေးမယ် ထင်တယ်"
"ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း မိုက်လာပြီ ဒီက ပြန်ကြရင် အကို မီးစင်ကြည့်ပြီးနေကြမယ် ဟုတ်လား"
"အကိုလဲ တင်တင်ကို ဂရုစိုက်ပါနော် တင်တင် အကို့ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ နေချင်တယ် အကို့ကို တင်တင် သိပ်ချစ်တာပဲ"
"အေးပါ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့တော့ ခလေးရယ် ဖြစ်သမျှ အကြောင်းပေါ့ သူ့ဖူးစာပါတဲ့ အတိုင်းပေါ့ ၊ အကိုလည်း တင်တင်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ မသင့်တော်တဲ့ ကိစ္စမို့သာ အကို စဉ်းစားနေရတာ"
"အဟုတ်လား အကို တင်တင် ဝမ်းသာလိုက်တာ အကိုနဲ့ အမ ထားရာက တင်တင် နေပါ့မယ် တင်တင့်ကို မစိမ်းကားပါနဲ့နော်"

တင်တင်မှ ကန့်ကလျနှင့် သနာစဖွယ် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်မှာ ဆို့နင့်၍ သွား၏။
ညနေ ငါးနာရီလောက်တွင် အိမ်သို့ပြန်လာကြသောအခါ တင်တင်ကိုသာ အိမ်သို့
ပြန်လွတ်၍ ကျွန်တော်က လမ်းထိပ် အရက်ဆိုင်တွင်ဝင်၍ ကျန်ခဲ့၏။
အရက်ဆိုင် ဝင်ထိုင်ပြီး၍ ခဏကြာမှ ကျွန်တော်၏ မိန်းမ အမွန်သည် ဆိုက်ကားဖြင့်
အိမ်ဖက်သို့ ပြန်သွားသည်ကို အမှတ်မထင် လှမ်း၍ မြင်လိုက်ရလေ၏။

× × × × × × × × × ×

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ ယခုဆိုလျှင် တစ်လပင် ကျော်ခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်တော် အရက်မူး၍လာလျှင်
ကျွန်တော့်၏ ဇနီး အမွန်အား "ဟေ့ ငါ မိန်းမတစ်ယောက် တွေ့နေတယ်ကွာ အဲဒါ
မယူလို့ မဖြစ်တော့ဘူး မင်း အတူတူ နေရမယ်နော်" အစရှိသဖြင့် ပြောသလိုလိုဖြင့်
သွေးတိုးစမ်းရာ အရာရာတွင် ကျွန်တော့် အလိုကိုသာ လိုက်၍ အကြိုက်ကို ဆောင်တတ်သော
အမွန်သည် ချက်ချင်းပင် အသွင်အပြင် ပြောင်းသွားကာ "ဟင်း ဘာရမလဲ အတူတူ နေဖို့များတော့
ဝေးလိုက်တာ၊ အမွန့်ကို မချစ်ရင် ကွာပြီး ချစ်တဲ့သူကို ယူပေါ့ "
ဟု ခါးခါးသီးသီးပင် ငြင်းသဖြင့် သူ့ကိုပင် မနည်း ချော့မော့ရပြန်သည်။
အမွန်ရော ယောက်ခမကြီးကပါ ကျွန်တော်နှင့် တင်တင်ကို ချွင်းချက်မရှိ စိတ်ချနေ၏။
ကျွန်တော်၏ ဇနီး ခင်မွန်ကလည်း ဒီရက်တွေကြားတွင် အိမ်ကပ်သည်ဟူ၍ပင်မရှိ။
အပြင်ထွက်တာ များနေ၏။ ယခု တစ်လကျော်ကာလအတွင်း ၄-၅ ကြိမ်မျှ ကျွန်တော်နှင့်
တင်တင်တို့ နှစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ထားခဲ့သဖြင့် ထိုအခွင့်အရေးမျိုးကို တမ်းတနေသော
တင်တင်သည် လူလစ်လျှင် လစ်သလို ကျွန်တော်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ပြေးဝင်ကာ ကန့်ကရ
တွတ်တီးတွတ်တာ သနားဖွယ်ရာ ငိုတစ်ခါ ရီတစ်လှည့် ချစ်ဦးကာ ဖွဲ့တော့၏။
ရဟန္တာလည်း မဟုတ်၊ နွားလည်း မဟုတ်သော ကျွန်တော်က တင်တင်နှင့် မှားပြီးရင်း
မှားရင်းဖြစ်ကာ နှစ်ယောက်စလုံးသည်လည်း တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် စွဲလန်းစွာဖြင့် အချစ်တွေ ပိုကာနေခဲ့ရတော့၏
အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေး ထွက်ချေပြီ။ တင်တင်ကား ဘယ်သို့မျှ ဖြောင်းဖျ၍ ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။
ယခုအချိန်မှ ကျွန်တော်က သိပ်တားနေပြန်ရင်လည်း သိပ်မဟုတ်တော့ချေ။
ကျွန်တော် မှားယွင်းပေးခဲ့မိသော ဓါတ်ပုံစာအုပ်ကြီးကို အသက် ၁၈ နှစ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသော
တင်တင်က ရှုဒေါင့် အမျိုးမျိုးမှ ကြည့်ကာ ကိလေသာကာမ ရာဂစိတ်တွေ ထကြွသောင်းကျန်းလာပုံရ၏။
နောက်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ကူးယဉ်လာပုံရသည်။ စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့်
လင်စုံမယားဖက် အိပ်စက်သော ကျွန်တော်၏ အိပ်ယာပေါ် ဝယ်
ကျွန်တော် ပြန်အလာကို မှန်းကာလာ၍ အိပ်နေတော့သည်။
ပြန်ရောက်လာသော ကျွန်တော်ကလည်း အမူးသမားတို့ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းမကို ကလိတော့၏။
တင်တင်မှာ သွေးသားတောင့်တခိုက်ဖြစ်၍ ဘာတစ်ခုမျှမပြော ၊
ကျွန်တော်၏ ဇနီး အသွင် ဆောင်နေလိုက်သေး၏။
ယခုမှာကား ၊ တင်တင်သည် ဖိုသတ္တဝါ၏ အထိအတွေ့ဝယ် နစ်မြောရင်း အရူးအမူး
ဖြစ်နေရှာချေ၏။ ကျွန်တော်က သူ့အလိုကို လိုက်၍ အကြိုက်ဆောင်နိုင်အောင် ရှေ့ဆက်မည်သို့
စီစဉ်ရမည်လဲ . . . .
ကျွန်တော်သည် ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးအတွက် စိတ်လေးကာ ခေါင်းရှုပ်တိုင်း
အရက်ကိုသာလျှင် ဖိသောက်လျှက်ရှိ၏။ ကျွန်တော့်တွင် ထွက်ပေါက် တစ်ခုတော့ ရှိရပေမည် ။
အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ဖွင့်ဟတိုင်ပင်၍ ဆွေးနွေးနိုင်သည့် သူတစ်ဦးတော့ ရှိရန်လိုအပ်ပေသည်။
ကျွန်တော်၏ ဆရာ ဦးအုံးခင်ကို သတိရမိ၏။ သူအလုပ်မှ ပင်စင် ယူသွားသည်မှာ
ငါးနှစ်ခန့်မျှ ရှိပြီဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် သူနှင့် မတွေ့သည်မှာ ၂ နှစ်ကျော်မျှရှိပြီဖြစ်၏။
ကျွန်တော်သည် အရင်က ရောက်ခဲ့ဖူးသော ဆရာ ဦးအုံးခင်၏ အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့တော့၏။

× × × × × × × × × ×

"ဟော ဆန်းမြင့် ဘယ်ကလှည့်လာလဲ . . . "
"ဒီကိုပါပဲ ဆရာ"
"မင်း အိမ်ထောင်ကျနေပြီဆို အခုဘယ်မှာနေလဲ"
" . . . . "
"ဟာ အတော်ပဲ မင်းသူ့ကိုသိလား"
ဆရာပြောလိုက်တော့မှ အနားတွင် ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကို ကြည့်မိ၏။ မိန်းကလေးမှာ ငိုထားပုံရ၏။
"ဒါ ဆရာ့ တူမ အနှင်း မို့လား"
"ဟုတ်တယ် ဆန်းမြင့် . . သူ့ယောကျ်ားက ငယ်ရည်းစားနဲ့ ပြန်ဆက်မိပြီး ဖေါက်ပြန်နေလို့ကွာ ၊ အဲဒါ မိန်းမချင်းတွေ့ပြီး အနှင်းက ဆွေးနွေးဖို့ ငါ့ကို လာတိုင်ပင်တာ . . အခု အဆင်ပြေချင်တော့ အနှင်း ယောကျ်ားနဲ့ ဖြစ်တဲ့ မိန်းကလေးက မင်းတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲ နေတာ လိပ်စာ အတိအကျတော့ မသိရသေးဘူးကွ ၊ အဲဒါကွာ ဆန်းမြင့် မင်းက စုံစမ်းပြီး မိန်းမချင်းတွေ့လို့ရအောင် မင်းပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်ပါကွာ"
"အဲဒီ မိန်းကလေး နာမည်က ဘယ်သူပါလဲ ဆရာ"
"မိနှင်း နင့်အကိုကို ပြောပြလိုက်လေ . . "
"မခင်မွန်လို့ ခေါ် ပါတ ယ် အကို အနှင်းကို ကူညီပါ အကိုရယ်နော်"
"ဟင် . . . . . "
ကျွန်တော်၏ ခေါင်းထဲတွင် မိုက်ကနဲပင် တစ်ချက်ဖြစ်သွားရလေတော့သည် ။

ပြီးပါပြီ